

oma lapsi jäalle majasse tagasi tutsumata ja tema üle valmama, et ta mitte ehitsele ei sattu, nõnda kui see õige isakohus on."

"Jah, Teil on õigus, anna õpetaja," hüüdis Pölluotsa Juhhan ühestest. "Seda ma tahab teha. Ma olin juba isegi enese väiale vabane, et ma nii õhiline olin."

Rui veel mõndagi oli räägitud, jätkis Pölluotsa Juhhan õpetajaga Kummaloja ja töötus füritu juurest ära.

Edites pidas ta iseenesest übuni, mis lõige parem oleks teha, kas ise Ann jätele mihina nõi mõndada teist jaata. Viimoses mõttis ta ometi nõuulis ise tütretäitele järelt füita, kui see fa natule rooste asti oli misjuga vahanduse järelt. Ta hukkas siis orisekohale tuba füritu juurest Salgu talu poole füitma, mis, nagu teame, teises libeltonnas oli. Tall oli ilus hobune ees, ta oma füumatatud lääf, wäga tulisse olemissiga elajas, seda üksna jõunga pidi siinni vidama. Ümbes pool värsta Salgu talust eemal tuli ühest perest suure baumisega suur soer välja. Hobune ehmatus selle file ja piotis kui tuul joostma, soer baufudes ühes. Vanetusselts olivid valjod hobunie väärte vigased, mis läbi see sündis, et juutond juust välja tuffus ja Pölluotsa veremees enam hobust ei jõudnud siinni vidada. Veel suuremate ünnetuselts oli see, et teine objektaru kallit läks; selle läbi ei saanud veremees enam sugugi hobust jubitudo, sed kui hulka tujus tunne liirusest edasi ajas ja lõhsuma hukkas. Tee lõrwa ei olnud ta mõimalik tömmata, kust siigasid kraavid olivid mõlemal pool maanteed, mis ette Salgu talust mõõda viib. Päälit maha tulla ei olnud ta mõimalik, kust selli viisil oleks mõinud wantri-ratastest alla jaeda ja lund fondid purnus murda. Salgu talust mõõda füita natule maad viis tee õige õhiline mäest alla, kus teel launis õhiline läänd oli vahemasse poole. Rui lõbluja hobune siinna maale oleks sõnnud, siis ei mõinud see teisiti olla, et wanger oleks ümber läinud. Paremal pool teed sedjamast läänukohas läks maantee äär veel enam alla poole ja paar sõda all pool oli tugev füritae. Rui nüüd inimene suure hooga wanrest välja tuffus, siis oleks ta nii sama

suure hooga mõõda fallast alla poole waeta siiviaeda wirisenud. Rui see seda viisi oleks sündinud, siis ei oleks ka elust palju juttu olnud. Nõnda oli siis Pölluotsa veremees otje surma surus, kest hobune leendas kui nool Salgu talu poole.

Juba saugelt olivid Salgu rõhwas loera hantumist kuulnud. Ra kuulsiwad nad, et lange sõitmine ja hobuse füjade plakin ligemalle tuli. Bordti joosiwad nad wärtava juure maantee ääre waatama, mis see oleks.

Korrako filjatas Ann ja hüüdis: "Issand Jumal, see on ju mete täff, kes lõhluma läinud, ja isa istub pääl! See on ju hirmus! Ta wõib ju oma fondid purustada ja elu taotada!"

Sell ajal tuli hobune veruste lõhitudesse issa ligemasse. Hää übuni oli tallis! Aga Mart ei mõtelnud sugugi järelle. Silmapilgul joossis ta õue wärtavast välja maantee ääre ja oetas senisaua, kui hobune mõõda tormas. Nagu wälf haatas ta valjastest siinni ja jääti nagu laikasrippuma ega lastnud mitte labbi. Verusje tujuslike jõdundel elajas pühedis lüll veel edasi tormata, aga tugev noor mees pidas seda nagu raudtangidega suu förwast siini. Aga ilma ünnetuseta ei jäenud Mart la mitte, kest hobune astus oma teravate raudadega siiniboidja jala pääle. nii et mitu sügarat baawa jala sisse tulined ja meri sortinal saapadesse woolas, siisgi et lastnud ta valjastest labbi. Rui nad parajastesse selle soha peale siivad, kust tee járslu hukkas alla minema, siis oli hobune juba tätede seismos. Nüüd alles nõgi Pölluotsa veremees, misjuga siis bâdaebus ta oli olnud. Ta hüppas wanrist ja tänas Marti tema wabwa teo eest, põeras siis hobuse ümber ja viis ta Salgu talu õue. Suure wabwa ja waluga ronis Mart la lodu. Õue pääslasid ta jaopa õra tömmata. Hobuse labi oli wäga rängaste jala pääle astunud ja mõlemad rana baagid läbi jaopa nahale jala sisse sügavasse läinud. Jalgi joostis lõngestest werd. Rui la just wäga lardetoraid baawu ei olnud, siisgi oli ette näha, et Mart kals ehl lolm nîdalit mitte tööl ei mõinud mihina.